

[Niels Helveg Petersen]

pæiske anliggender, som gør det muligt for befolkningen at følge, hvad der sker, og gør en højere grad af kontrol mulig, både med Kommissionen og med Ministerrådet.

Den tredje ting, som jeg synes er værd at fremhæve, er, at det jo lige netop sikrer den væsentlige diskussion i Danmark om vores markedspolitik, som modstanderne altid fremhæver at de ønsker. Det er dér, jeg har sværest ved at forstå modstanden mod det direkte valg. Det må dog være oplagt for dem, som er modstandere, at dette er en enestående chance for at diskutere for og imod EF-spørgsmål, vende og dreje, hvorledes forholdene er inden for EF, hvad der er danske interesser, hvad Danmark skal søge at påvirke inden for EF. Det forekommer mig besynderligt, at denne mulighed, som her lægges frem, for virkelig at gennemføre en demokratisk, åben, offentlig debat, efterfulgt af en afstemning, afvises af dem, der hele tiden sætter spørgsmålstejn ved vort medlemskab.

Honoré (KrF):

Det fremstilles af modstanderne af de direkte valg til Europa-Parlamentet, som om der skulle bestå et konkurrenceforhold imellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter. Man siger, at giver man Europa-Parlamentet øgede beføjelser, så fratager man de nationale parlamenter beføjelser.

Man kunne også sige det på en anden måde. Man kunne sige, at Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter har en fælles kontrolopgave. Så kan man spørge, om den parlamentariske kontrol ikke bliver bedre ved, at den ikke blot foregår i de nationale parlamenter, men også i Europa-Parlamentet. Er det ikke en fordel, at de, som udøver denne kontrol i Europa-Parlamentet, er direkte udpeget af vælgerne?

Jeg har ladet mig fortælle, at Europa-parlamentarikerne har ganske særlige muligheder for kontrol med Ministerrådet, kontrol med Kommissionen og kontrol på et tidspunkt af de forskellige forslags tilblivelse, nemlig indledningsfasen, tilblivelsesfasen, som markedsudvalget ikke har og formodentlig aldrig vil få, fordi det tidspunkt, vi får tingene på, er, når de foreligger til beslutning i Ministerrådet.

Altså, hvis disse to organer, de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet, ikke er i

strid med hinanden, men supplerer hinanden i den fælles opgave, nemlig den bedst mulige kontrol med Råd og Kommission, så må man da være interesseret i en direkte vælgermæssig kontrol med de personer, der skal være i Europa-Parlamentet. Det var den ene ting.

Den anden ting er, at man kan spørge, hvad de, som her på ny fremfører anti-EF-argumenter, i grunden har som Europa-politisk alternativ. Det må de jo fremføre, når de nu går imod dette, fordi en kritik forudsætter noget positivt, man går ind for. Der er da ingen tvivl om, at de, som står for denne kritik, og som måske vil gå sammen i en folkebevægelse, som skulle spænde fra kommunister til retsforbundet, næppe har nogen fælles Europa-politisk konception at stå for. Det synes jeg på afgørende vis gør en sådan optræden politisk utroværdig.

Ib Christensen (DR):

Jeg tror, at hr. Honoré kunne spare sig sine bekymringer. Det, der derimod virkelig vækker aktuel bekymring, er, at det danske folketings EF-flertal tilsyneladende ikke rigtig ved, hvad det vil, ud over at det vil give efter over for EF, når presset er stort nok, og det er jo ikke den situation, vi står i nu.

Hr. Niels Helveg Petersen mente, at det dog var en fordel, at EF-debatten bliver fremmet. Dertil må jeg sige, at det da kan være et lyspunkt midt i mørket, at EF-debatten fremmes. Det har praktisk taget ikke været muligt at få en egentlig debat med EF-tilhængerne, siden vi kom ind i EF. Til trods for at modstanderne gang på gang har ønsket denne debat, er den blevet undertrykt i medierne, og det har været svært overhovedet at få EF-tilhængerne ud som foredragsholdere, endsige medarrangører af debat. Man sagde: ja men den sag er jo afgjort, der er ikke mere at snakke om.

Jeg stillede to spørgsmål til indenrigsministeren, som jeg ikke fik svar på. Det første vedrører opstillingsretten for tværpoltiske organisationer eller, som man kalder det, partier. Skal de, i det tilfælde, hvor de får valgt en repræsentant og efter en 5 års periode igen skal til valg, til at samle underskrifter igen? Er det kun folketingspartier, uanset om de er repræsenteret i EF-Parlamentet eller ej, der kan opstille uden underskrifter?